

HERMENEVS

2^e JAARGANG, AFL. 2 — 15 OCTOBER 1929

Een dramatische geloofsbelijdenis

II.

3. *De achtergrond in de gedachtenwereld van den tijd.*

Wat zijn positieven inhoud aangaat, vormt het gebed van Hekabe een ware bloemlezing van gedachten van tijdgenooten. 't Is alsof EURIPIDES een compendium van moderne godsdienstphilosophie heeft willen geven. De meeste gedachten zijn door verschillende speurders thuisgebracht.

a. de god, die op aarde troont en de aarde draagt.

Vermoed wordt, dat EURIPIDES gedacht heeft aan het oerbeginsel, de ἀρχή, zooals dit werd opgesteld door DIOGENES van Apollonia: de lucht. DIOGENES verbindt met het eigenaardige hylozoïstische pantheïsme, dat in de verwarring der dingen één oerstof, één grondmacht zoekt, een teleologische natuurphilosophie. Zeer zeker zoekt ook EURIPIDES een ἀρχή. Twijfel en nood dringen hem op den ouden weg van de Voorsocratici. Bij DIOGENES zijn alle dingen mutaties van één en dezelfde ἀρχή, in wezen is er dus slechts één ding. De dingen nemen verschillende gestalten aan om daarna weer tot de ἀρχή terug te keeren (Diels, I, fr. 2). Deze oerstof is begaafd met νόησις, door DIELS met „Geistkraft” vertaald. Het is de lucht, die alles regeert en beheerscht (fr. 3 en 5).

De lucht (hier wel identiek met adem) geeft allen wezens leven ; de lucht is dus het regeerend beginsel, het wezen der wereld. De beschrijving γῆς ὄχημα καὶ πῆ γῆς ἔχων ἔδραν past uitnemend op de lucht. De waarschijnlijkheid, dat DIOGENES EURIPIDES beïnvloedde, wordt tot zekerheid door fr. 935 (941) : „Ziet gij gindsche oneindige lucht in den hooge, die de aarde omvat in de zachte omarming van den dauw? Houd die voor Zeus, reken die als God”.

(Verg. ook voor het volgende: F. Dümmler, Kl. Schriften, I, 163 ff.; K. Joel, Naturphilosophie, ii2f., Gesch. d. ant. Philosophie, I, 637; Parmentier, IV, 63 ; Wilamowitz, Gr. Trag., III5, 283 ; H. Diels, Zeus, Arch. Rel. wiss. 22, 14).

b. de onbegrijpelijkheid en naamloosheid van God.

De verwantschap met AISCHYLOS ligt hier wel zeer voor de hand en misschien wordt er juist daarom niet op gewezen ! Vooral de vrijheid in het aanroepen van God met den naam van Zeus, of met een anderen, herinnert terstond aan het verhevene :

Zeὺς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' ἀ-
τῷ φίλον κεκλημένω,
τοῦτό νιν προσενέπω·
οὐκ ἔχω προσεικάσαι
πάντ' ἐπισταθμώμενος
πλὴν Διὸς, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος
χρῆ βαλεῖν ἐτητύμωσ. ¹⁾

c. Natuurwet en wereldrede.

Beide hangen samen, reeds bij DIOGENES : de regelmatige ont-
plooïing der natuurkracht is zinvol, redelijk. Wij vertalen, met
WILAMOWITZ, νοῦς βροτῶν door „wereldrede”. Het eigenaardige
immers van de voorsocratische filosofie is juist, dat zij de
menschelijke rede niet als iets afzonderlijks ziet, maar ook den νοῦς
tot ἀρχή, d. i. tot albeginsel, maakt. Natuur is bij deze natuurmystici
geest en geest natuur. Ongetwijfeld is hier invloed van ANAXAGORAS
te bespeuren, misschien ook van HERAKLEITOS. In ieder geval zijn
hier „natuurwet” en „rede” niet zooals WILAMOWITZ, in strijd met
zijn eigen vertaling, meent (283, A. 1), tegenstellingen, doch veeleer
twee zijden van dezelfde zaak. Geest is stof en stof geest. De natuur-
wet is dus niet „blind” (elders kan WILAM. terecht toornen tegen
noodlotsonzin, dien men aan de Grieken toedicht!), maar juist
zinvol. Er is orde in de wereld. Dit teleologisch moment brengt
ons vanzelf tot

d. de rechtvaardigheid in den wereldgang.

Op onbegrijpelijke wijze, ja, terwijl het den schijn van het om-
gekeerde heeft, komen alle menschelijke dingen terecht, κατὰ δίκην.

¹⁾ Agamemn. 160—166.

De wrekende Δίκη kennen wij uit de fr. 150 (151) en 257 (255), waarvan het eerste:

τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διὸς
ἐγγύς τε ναίειν τῆς βροτῶν ἀμαρτίας.

Hier, in ons gebed, is alles veel onpersoonlijker. Het gaat meer om een vaste wereldorde, die alles ten lange leste terecht brengt, dan om de wrekende gerechtigheid. Eer ware te vergelijken AISCHYLOS, Agam. 362 sqq. over den pijl van Zeus, die langzaam maar zeker treft. Maar vooral ook PLATO, Leges, IV, 715E : „de God, die, gelijk ook de bekende oude spreuk leert, begin, einde en midden van alle dingen in zijn hand houdt, wandelt, zonder feil, overeenkomstig de natuur zijn eeuwig gelijken weg ; zijn vaste metgezel is Δίκη, die streng gericht houdt over hen, die zich niet voegen naar de goddelijke wet.” Hier hebben we niet alleen Δίκη, maar ook het goddelijke pad, dat natuurlijk en goddelijk tevens is.

Groningen.

G. VAN DER LEEUW.
(*Slot volgt.*)

P. Virgilius Maro's Tweede Herderszang

CORYDON.

Corydon blaakte, de herder, van min voor den schoonen Alexis, (Schoon en de lust van zijn heer) en niet wist hij waarin hij kon hopen. Vaak dus keerde hij, d'arme, terug, waar het dichtste de beuken staan met bladrijken kruin en riep, voor boomen en bergen,
5 Eenzaam, in ijdele drift, lijk in 't hart zij verzeen, de woorden :
Kan dan nooit, o Alexis, mijn lied U wreedten ontroeren ?
Kent gij geen meelij met mij ? Eens drijft gij mij nog in het sterven !
Zoekt toch zelfs het vee nu zijn rust en de koelte en de schaduw,

P. VIRGILII MARONIS BUCOLICON LIBER. ECLOGA II.

Formosum pastor Corydon ardebat Alexim,
Delicias domini, nec, quid speraret, habebat.
Tantum inter densas, umbrosa cacumina, fagos
Adsidue veniebat. Ibi haec incondita solus
5 Montibus et silvis studio jactabat inani :
O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas ?
Nil nostri miserere ? mori me denique coges.
Nunc etiam pecudes umbras et frigora captant,

- Schuilen de haagdisschen zelfs, bleekgroen nu onder den doorn haag,
 10 Stampt voor de maaiers, vermoeid van den gloed van den schroeienden hemel,
 Thestylis knoflook en thym voor een disch van geurende kruiden;
 Mij, terwijl ik speur en tracht Uwe schreden te volgen,
 Klinkt in brandende zon steeds 't struikgewas van de cicaden.
 Was geen draaglijker lot, Amaryllis' bitsige buien,
 15 Haar minachtenden trots te verduren ? Niet dien van Menalcas ?
 Schoon hij donker van kleur, gij blond en blank zijt, Alexis !
 O liefvallige knaap, hecht daaraan niet te veel waarde ;
 Al 't wit keelkruid vergaat, maar den anjer, den donkeren, plukt men»
 Maar mij ziet gij voorbij, noch vraagt wat ik zijn mag, Alexis,
 20 Niet hoe rijk wel aan vee, hoeveel sneeuwwitte melk is mijn eigen ;
 Niet des zomers ontbreekt zij mij versch en niet in den winter ;
 Duizend lamren ook zwerven vrij rond op Siciliës bergen.
 En ik zinge wat placht, wanneer hij zijn rundren te zaam riep,
 Amphion, de Dircaëer, op Attica's berg Arakynthus.
 25 Noch ben zóó ik mismaakt; ik zag mij nog pas op het zeestrand,
 't Windeke woei niet en vlak was de vloed ; en niet zou ik Daphnis
 Duchten, (zij 't vonnis aan U), heeft niet het beeld mij bedrogen.
 Ach, waar slechts U vergund, met mij die boersche landouwen,
 Zulk een schamele hut te bewonen en herten te schieten

- 10 Nunc virides etiam occultant spineta lacertos,
 Thestylis et rapido fessis messoribus aestu
 Allia serpyllumque herbas contundit olentes.
 At mecum raucis, tua dum vestigia lustro,
 Sole sub ardenti resonant arbusta cicadis.
 15 Nonne fuit satius tristes Amaryllidis iras
 Atque superba pati fastidia ? Nonne Menalcan,
 Quamvis ille niger, quamvis tu candidus esses ?
 O formose puer, nimium ne crede colori:
 Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur.
 20 Despectus tibi sum, nec, qui sim, quaeris, Alexi,
 Quam dives pecoris, nivei quam lactis abundans :
 Mille meae Siculis errant in montibus agnae ;
 Lac mihi non aestate novum, non frigore deficit;
 Canto quae solitus, siquando armenta vocabat,
 Ampliion Dircaeus in Actaeo Aracyntho.
 25 Nec sum adeo informis : nuper me in litore vidi,
 Cum placidum ventis staret mare ; non ego Daphnim
 Judice te metuam, si nunquam fallit imago.
 O tantum libeat mecum tibi sordida rura,
 Atque humiles habitare casas, et figere cervos,

- 30 Of een kudde van geitjes in 't groen van de malven te jagen !
 Dan, dan zouden als Pan in het woud wij spelen en zingen.
 Pan toch voegde het eerste met was de verschillende pijpen,
 Pan die de schapen bewaakt en verzorgt en den meester der schapen.
 Noch verdriete het U, dat Uw lip wreef over het riet heen:
- 35 Wat niet heeft Amyntas gedaan, dat óók te vermogen !
 Thuis nog heb ik een fluit, uit zeven verschillende stangen
 Samengevoegd, die Damoetas mij heeft ten geschenke gegeven,
 Eens, en hij sprak bij zijn dood : zij zal U als tweeden behooren.
 Zóó Damoetas en hij, die dwaas, die Amyntas, was nijdig.
- 40 Dan die ik in een dal, niet zonder gevaren ontdekte,
 Twee jonge gemzen, wier huiden nog zijn met wit overspikkeld,
 Elk leegt daags twee uiers aan d' ooi: die voor U ik bewaarde.
 Want al lang smeekt Thestylis mij, ik geef ze haar mede,
 Ja en dat zal, als U toch al mijne geschenken voor niets zijn.
- 45 Kom toch hier, gij beeldschoone knaap ! U torsen de nymphen
 Korven vol leliën aan; U plukte de blanke Najade
 Bleeke violen en trotsche papavers en voegde er de bloemen
 Bij van de geurige dil, die schikkende tusschen narcissen,
 Weeft erin kassie en velerlei kruid van lieflijke roke.
- 50 En schakeert anjelieren zoo teer met gouden tijlloozen.
 Zelf, zelf lees ik U kweeperen, vaal, met dons overdekt en

- 30 Haedorumque gregem viridi compellere hibisco !
 Mecum una in silvis imitabere Pana canendo.
 Pan primus calamos cera conjungere plures
 Instituit, Pan curat oves oviumque magistros.
 Nec te paeniteat calamo trivisse labellum :
- 35 Haec eadem ut sciret, quid non faciebat Amyntas ?
 Est mihi disparibus septem compacta cicutis
 Fistula, Damoetas dono mihi quam dedit olim,
 Et dixit moriens : „Te nunc habet ista secundum.”
 Dixit Damoetas ; invidit stultus Amyntas.
- 40 Praeterea duo, nec tuta mihi valle reperti,
 Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo ;
 Bina die siccant ovis ubera ; quos tibi servo.
 Jam pridem a me illos abducere Thestylis orat;
 Et faciet, quoniam sordent tibi munera nostra.
- 45 Huc ades, o formose puer : tibi lilia plenis
 Ecce ferunt Nymphae calathis; tibi candida Nais,
 Pallentes violas et summa papavera carpens,
 Narcissum et florem jungit bene olentis anethi;
 Tum, casia atque aliis intexens suavibus herbis,
- 50 Mollia luteola pingit vaccinia caltha.
 Ipse ego cana legam tenera lanugine mala,

- Tamme kastanjes te zaam ; mocht Amaryl die zoo gaarne !
 Wasgele pruimen meteen. Ook dat ooft geef ik zijn eere.
 U, laurieren, ook pluk ik en Ü, naburige myrthen,
 55 Samengewassen opdat gij Uw lieflijke geuren zoudt mengen.
 Corydon, och, gij zijt boer; wat maalt om Uw gaven Alexis ?
 Of, indien met geschenken gij strijdt, wint gij 't van lollas ?
 Wee! Wat deed ik onzaalge mij aan ? Den storm van het Zuiden
 Dreef ik in 't bloembed, o smart, in de zuivere bronnen den ever . . .
 60 Wien, wien vlucht gij, gij dwaas ? Zelfs Paris van Troje bewoonde,
 Goden bewoonden het woud. Laat Pallas, die bouwster van steden,
 Zelve daar huizen, voor ons zij het woud het liefste vóór alles.
 Volgt den wolf toch een grimmige leeuw, en de wolf weer het geitje,
 Zoekt het dartele geitje weer zelf den bloeienden klaver,
 65 Trekt iedereen zijne lust: U Corydon trekt Uw Alexis.
 Maar zie toe, hoe de stieren, den ploeg aan het juk, al naar huis gaan,
 En bij 't scheiden de zon doet dubbel de schaduwen lengen
 Mij, ach ! brandt mijne min ; wat maat ooit kent het beminnen ?
 Corydon, Corydon, ach ! Wat waanzin heeft U bevangen ?
 70 Aan den bladrijken olm pas ten halve gesnoeid is de wingerd.
 Zoudt gij niet liever iets doen, dat nut heeft, zoudt gij met zachte
 Biezen en buigzame teenen het werk, dat beidt, niet voleinden ?
 Zijt gij bij dezen veracht, straks vindt gij een andren Alexis.

d. K.

- Castaneasque nuces, mea quas Amaryllis amabat;
 Addam cerea pruna : honos erit huic quoque pomo;
 Et vos, o lauri, carpam, et te, proxima myrte :
 55 Sic positae quoniam suaves miscetis odores.
 Rusticus es, Corydon : nec munera curat Alexis,
 Nec, si muneribus certes, concedat Iollas.
 Heu, heu, quid volui misero mihi ? floribus Austrum
 Perditus, et liquidis immisi fontibus apros.
 60 Quem fugis, ah, demens ? habitarunt di quoque silvas,
 Dardaniusque Paris. Pallas, quas condidit arces,
 Ipsa colat; nobis placeant ante omnia silvae.
 Torva leaena lupum sequitur, lupus ipse capellam,
 Florentem cytisum sequitur lasciva capella,
 65 Te Corydon, o Alexi; trahit sua quemque vohzptas.
 Aspice, aratra jugo referunt suspensa juvenci,
 Et sol crescentes decedens duplicat umbras :
 Me tamen urit amor; quis enim modus adsit amori ?
 Ah, Corydon, Corydon, quae te dementia cepit ?
 70 Semiputata tibi frondosa vitis in uimo est.
 Quin tu aliquid sa Item potius, quorum indiget usus,
 Viminibus mollisque paras detexere junco ?
 Invenies alium, si te hic fastidit, Alexim.

Mythenwijsheid.

Een collega-bioloog, die bezig was met een lezing over erfelijkheidsleer las ergens deze opmerking :

„ ziet men niet, dat Plato — hij vermeldt het zelf als een Phoenicische sage — de goden goud, zilver, koper of ijzer mengen liet bij de schepping van den mensch ? Dat zulk een gouden mensch wel eens voor verrassingen kwam te staan en een zoon met ijzerbestandeelen voortbracht, zooals ter plaatse wordt vermeld — wie zal, bekend met het verschil tusschen genotype en verschijningsvorm en met den gang der verdeeling van erfactoren, er zich heden ten dage over verbazen ? . . . ”

Op verzoek heb ik deze passage (Politeia III 21) vertaald en vind haar merkwaardig genoeg om er de aandacht der lezers van Hermeneus op te vestigen. We veronderstelden, dat de redactie haar kolommen niet beschikbaar stelt voor iemand, die de biologische kant ervan uitwerkt onder het motto : „Niets nieuws onder de zon”. Vandaar dat deze poging achterwege blijft. Het oordeel echter van een vakkundige over de bewuste passage wil ik niet verzwijgen : „’t Geeft biologen de overtuiging, dat wat zij nu moeizaam aan ’t licht gebracht hebben op ’t punt van erfelijkheidsfeiten, al in overoude tijden als mythologische fantasie algemeen bekend was.”

De eigenlijke bedoeling van den mythos is echter niet biologie te doceren, maar vorm te geven aan een gedachte, die zoowel regeerders als regeerenden van Plato’s toekomststaat moet ingeprent worden. Na een inleiding, waarin Socrates zegt geen nieuwe mythos van noode te hebben, maar een aloude Phoenicische te kunnen gebruiken, gaat hij voort : „Ik weet niet, in welke woorden ik deze zal inkleeden. Eerst zal ik trachten de regeerenden zelf en de krijgers te overtuigen en dan het overige volk : wat wij hun in hun

jeugd en opvoeding hebben gegeven, dat hebben ze als in een droom ervaren. Ze waren toen in werkelijkheid onder de aarde, waar ze gevormd werden en grootgebracht; zijzelf, hun wapens en hun verdere uitrusting. En toen ze geheel en al voltooid waren, heeft de aarde, die hun moeder was, hen voortgebracht. En nu moeten ze voor het land, waarin ze leven, als voor een moeder en voedster zorg dragen en het verdedigen als iemand het te na komt. En voor de andere burgers moeten zij denken en zorgen als voor broeders en uit (dezelfde) aarde geboren.... Nu zijt gij allen in den staat wel broeders (zooals we in mythologische vorm tot hen zullen spreken), maar de god, die u gevormd heeft, heeft bij allen van u, die in staat zijn te regeeren, goud gemengd bij hun wording. Daarom zijn zij het waardevolst. En allen, die hoeders van den staat zijn (ἐπίκουροι)¹, bij hen heeft hij zilver gemengd. IJzer en koper bij de boeren en de overige werklieden. Zooals dat te verwachten is bij bloedverwanten, zult gij allen grootendeels kinderen voortbrengen gelijk aan u zelf, maar soms zal uit een goudene een zilveren nakomeling en uit een zilveren een gouden afstammeling geboren worden en alle andere (wisselingen) evenzoo uit elkaar.

Aan de regeerenden nu allereerst en allermeeft maant de godheid, dat zij voor niets zulke goede hoeders zullen zijn, als voor hun kinderen en aan niets zoozeer hun aandacht schenken, om te weten, wat hiervan in hun zielen bijgemengd is ; en als hun zoon „koperig” of „ijzerig” wordt, dat zij dan in geen geval medelijden moeten hebben, maar hem de bij zijn natuur passende functie gevende hem moeten plaatsen (stooten) onder de werklieden of landbouwers; en als daarentegen uit dezen een gulden of zilveren (zoon) geschapen is, dat ze hem dan in eere houden, en doen opstijgen, tot de functie van wachters (φύλακες)² de eenen en de anderen tot die van hoeders. Want het is als een orakel, dat dan de staat te gronde gaat, wanneer het ijzer of het koper hem moet hoeden”.

Ieder is geneigd „ja” te knikken bij de passage, die een bevestiging lijkt van zijn lievelingsmeening en zijn ijdelheid en zich aan de waarschuwing, die er voor hem inligt, niet te storen. De bedoeling is eerder omgekeerd. Maar tegen degradatie van hun nakomelingen hebben ouders en machtigen in den staat zich toen als nu wel lot het uiterste verzet.

Alkmaar.

J. HEMELRIJK.

¹ ἐπίκουροι voor afweer naar binnen,

² φύλακες voor afweer naar buiten.

De salariëring van gymnastiekleeraren

Wanneer in onze dagen sprake is van de waarde van het onderwijs in de lichamelijke oefening, wijzen de voorstanders van dat onderwijs vaak op het illustere voorbeeld der oude Grieken. Niet aan ieder van hen is wellicht bekend, dat diezelfde Grieken de onderwijzers in de gymnastiek lager meenden te moeten bezoldigen, dan hun collega's in andere vakken.

In het heiligdom van Apolloon Delphinios, het staatsarchief van Milete, is een oorkonde gevonden van het jaar 200 v. Chr. Daaruit blijkt, dat Eudemos, de zoon van Thallion, aan de stad een schenking gedaan had van 10 talenten zilvers ten behoeve van het onderwijs. Bij volksbesluit wordt deze schenking dankbaar aanvaard en bepaald hoe het onderwijs zal geregeld zijn. De oorkonde is in haar geheel uiterst interessant, maar we citeeren hier slechts het volgende: *χειροτονεῖσθαι δὲ καὶ ἀποδείκνυσθαι ἐκ τῶν ἐπελθόντων παιδοτρίβας τέσσαρας καὶ γραμματοδιδασκάλους τέσσαρας· τετάρθαι δὲ μισθὸν τῶν μὲν παιδοτριβῶν ἑκάστωι μηνὸς ἑκάστου δραχμᾶς τριάκοντα, τῶν δὲ γραμματοδιδασκάλων ἑκάστωι μηνὸς ἑκάστου δραχμᾶς τεσσεράκοντα.* (Het volk besloot:) „en uit de candidaten worden door handopsteking gekozen vier gymnastiekonderwijzers en vier gewone onderwijzers ; als salaris is vastgesteld voor lederen gymnastiekouder wijzer maandelijks dertig drachmen, voor lederen gewonen onderwijzer maandelijks veertig drachmen.”

Een andere onderwijswet, *παιδονομικὸς νόμος*, n.l. die van Teos (2e eeuw v. Chr.) kent ook een, zelfs veel verder doorgevoerde differentiëring van salarissen. Daarin luidt het: *ἀποδείκνυσθαι καθ' ἑκάστον ἔτος ἐν ἀρχαιρεσίαις μετὰ τὴν τῶν γραμματέων αἵρεσιν γραμματοδιδασκάλους τρεῖς, οἵτινες διδάξουσιν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παρθένους. δίδοσθαι δὲ τῶι μὲν ἐπὶ τὸ πρῶτον ἔργον χειροτονηθέντι τοῦ ἐνιαυτοῦ δραχμᾶς ἑξακοσίας, τῶι δὲ ἐπὶ τὸ δεύτερον δραχμᾶς πεντακοσίας πενήκοντα, τῶι δὲ ἐπὶ τὸ τρίτον δραχμᾶς πεντακοσίας. ἀποδείκνυσθαι δὲ καὶ παιδοτρίβας δύο, μισθὸν δ' αὐτῶν ἑκατέρωι δίδοσθαι τοῦ ἐνιαυτοῦ δραχμᾶς πεντακοσίας.* (Het volk besloot :) „elk jaar worden bij de verkiezingen na de verkiezing der seculairissenden drie onderwijzers gekozen, die de jongens en de meisjes zullen onderwijzen. Toegekend wordt aan hem, die voor de eerste klasse gekozen is, een jaarlijksch salaris van zeshonderd drachmen, aan den onderwijzer der tweede klasse vijfhonderdvijftig drachmen, aan dien der derde klasse vijfhonderd drachmen. Ook worden twee gymnastiekonder-

wijzers gekozen, en aan ieder van hen wordt een j jaarlijksch salaris toegekend van vijfhonderd drachmen.”

De gymnastiek was dus, zoowel te Milete als te Teos in eere; die eer openbaarde zich echter meer in het aantal gymnastiek-leeraren, dan in het door hen genoten salaris. Hoe geraffineerd de vroege vaders van Teos hun differentiatie-systeem doorvoerden, blijkt verder hieruit, dat de leeraar in het citherspel 700 drachmen ontving, de ὄπλομάχος, de leeraar in de vechtkunst 300, de leeraar in boogschieten en speerwerpen slechts 250 drachmen. Te Milete had de salarisbetaling plaats op den eersten van lederen maand, te Teos eens per jaar. Was het jaar echter een schrikkelmaand rijk, dan ontvingen de functionarissen $\frac{1}{2}$ deel van hun salaris meer.¹

A. S.

Disticha Schilleriana

DAS KIND IN DER WIEGE.

Glücklicher Säugling ! dir ist ein unendlicher Raum noch die Wiege.
Werde Mann, und dir wird eng die unendliche Welt.

Parvule, eui cunae nunc magnae amplaeque videntur,
Augustus tibi mox maximus orbis erit.

DAS DISTICHON.

Im Hexameter steigt des Springquells flüssige Saule,
Im Pentameter drauf fällt sie melodisch herab.

Surgit in hexametro saliens undosa columna;
Mox in pentametro lympa canora cadit.

J. v. IJ.

¹ De gegevens zijn ontleend aan E. Ziebarth, Aus den Griechischen Schulwesen², 1914, p. 7, 57. De inscriptie van Teos is ook afgedrukt bij Dr. D. Cohen, de Hellenistische cultuur, 1921, p. 80 ; vgl. p. 67.